

4-12-2019 - Uitgave Volle Lading Groep

Collega's APMTR halen eerste slag binnen

Al maanden broeide het bij APMTR. Op Maasvlakte 2 liet APMT een volautomatische terminal bouwen: 'APMT MV2'. De directie liet weten een paar scenario's voor APMTR te zien. Sluiting, automatisering, intrekken bij APMT MV2 en verkoop aan een andere containergigant. Het banenverlies zou variëren tussen de 200 en 600. Dat is kiezen tussen slecht en slechter.

Niet raar dus dat het broeide. Hoe zorgen de collega's ervoor dat iedereen zijn boterham kan blijven verdienen. Moet afgewacht worden waar de directie

mee komt? Moet de strijd worden voorbereid, welke eisen moeten worden gesteld? Is het te laat, of is het juist te vroeg om in actie te komen?

Midden in die meningsvorming bleek dat de directie al een keuze had gemaakt: er werd onderhandeld over verkoop van de terminal aan ECT, het grootste containerbedrijf in Rotterdam.

Eisen en actie

De ondernemingsraad presenteerde een aantal eisen. Vanuit het standpunt van

*Vervolg
op
blz. 2*

Vervolg - APMTR

de belangen van de havenarbeiders waren de belangrijkste eisen: bestaande afspraken blijven gelden, garantie dat er vier jaar geen ontslagen zouden vallen, garantie dat Maersk de komende vijf jaar dezelfde aantallen containers op de terminal zou laten laden en lossen.

Inwilliging van arbeiderseisen gaat nooit vanzelf. Op maandag 4 november begon een kern van actieve vakbondsleden het langzaamaan werken te propageren.

Dat werd snel door alle ploegen overgenomen. En langzaam was ook echt langzaam: ongeveer een derde tot een kwart van de normale productie.

Donderdag koos de directie eieren voor haar geld en verklaarde de eisen één op één over te nemen in de onderhandelingen met ECT. Nadat dit aan alle ploegen was uitgelegd, werd zaterdag het langzaamaan werken beëindigd.

Jongeren zetten een stap vooruit

Er is over de jongeren veel scepsis in de haven: ze zouden zich drukker maken om hun smartphone dan om hun arbeidsvoorwaarden en ze zouden geen lid meer willen worden van de vakbond.

Bij APMTR is de helft van het

personeel jonger dan 30 jaar. Voor de meesten van deze jongeren was dit de vuurdoop, als het gaat om collectieve strijd voor gezamenlijke belangen – en ze doorstonden de vuurdoop met glans. Ze namen actief deel aan de acties, de discussies en de organisatie.

Ze zijn inmiddels bijna allemaal lid van de bond geworden, sommigen kaderlid. En in deze acties bleek dat ze geen lid waren omdat ze hoopten dat bondsbestuurders iets voor hen tot stand zouden brengen – nee, ze waren lid om samen met de andere vakbondsleden het heft in eigen hand te nemen. Dat is ook de enige goede reden om lid te worden. Dat is de eerste stap om van de vakbond een strijdorganisatie te maken.

In elke strijd van enige omvang is de jeugd het meest actieve element, is de jeugd het meest bereid offers te brengen voor een rechtvaardige zaak.

Arbeidstijdverkorting om banen te verdedigen

De strijd is niet gestreden, bij lange na niet. Vooral niet vanuit het oogpunt van de jeugd. Het is al jaren zo dat de haven voor jongeren steeds wat slechter wordt. Er zijn steeds minder banen, de banen zijn steeds minder vast, de beloningen zijn steeds ongelijker, de arbeidstijden steeds flexibeler. Daarte-

genover stijgen de overslagcijfers en de winsten.

Als bij APMTR de keuze beperkt blijft tot het schrappen van 600 of 200 banen, dan wordt de haven opnieuw een stukje slechter voor de jeugd. Dan gaan opnieuw banen waarmee een toekomst kan worden opgebouwd verloren.

Waarom niet oriënteren op vooruitgang in plaats van nieuwe achteruitgang te accepteren? Strijd voor arbeidstijdverkortung door de vijfploegendienst te vervangen door een zesploegendienst, door ouderen vroeger uit

te laten treden en zo plekken voor jongeren te scheppen. Dat levert behoud van banen op en verlichting van het werk. Zo komt de stijgende productiviteit ten goede aan de mensen die produceren: de arbeiders.

Dat gaat ten koste van het kapitaal, ten koste van de aandeelhouders van Maersk, die juist zonder zelf een slag productief werk te doen zich willen verrijken door anderen voor zich te laten werken. Als je samen vecht voor vooruitgang, dan is alles op te lossen - houden wat je hebt is nooit genoeg.

Achter Maersk, APMT, ECT staan de superrijken

Maersk is de grootste containerrederij ter wereld. De Deense familie Möller bezit bijna de helft van de aandelen en heeft als het op stemmen aankomt meer dan de helft van de stemmen in de vergadering van aandeelhouders. De familie Möller is met een vermogen van 21 miljard dollar de rijkste familie van Denemarken.

Maersk is meer dan de grootste containerrederij. Maersk bezit ook APMT dat een kleine 80 containerterminals beheert in ruim 40 landen. Daarmee staat zij op plek vijf van de grootste containerterminaloperators van de wereld.

Op nummer twee van die lijst staat HPH (Hutchison Port Holding) met 52 terminals in 26 landen. HPH bezit het grootste containerbedrijf van Rotterdam: ECT. Hutchison is van Li Ka Shing en zijn familie (de rijkste Aziatische familie) goed voor 31 miljard dollar.

Onderhandelt APMT met ECT, dan onderhandelt de rijkste Deen met de rijkste Aziat. Van die rijkdom zijn ze niet gul geworden. Het doel is om volgend jaar meer dollars te verzamelen. Dat gaat ten koste van banen en arbeidsvoorwaarden, dat stort elk jaar weer tienduizenden mensen in de ellende, dat ontnemt de arbeidersjeugd haar toekomst. De wereld is toe aan een ander maatschappelijk systeem. Weg met de rijkdom van enkelen ten koste van velen - maak de productiemiddelen maatschappelijk eigendom ten nutte van velen.

Er zijn er die op een vreemd stokpaardje rijden

Eind oktober maakte moederbedrijf C. Steinweg Handelsveem bekend dat dochter Uniport met ruim 200 man personeel per 31 maart 2020 dicht gaat. Tegelijk begon de meningsvorming over wat er moet gebeuren.

Er zijn er een paar die daarbij op een vreemd stokpaardje rijden. Zij wijzen niet naar Steinweg en de andere havenbedrijven, zij wijzen naar de BBL-ers bij RST – het zusterbedrijf van Uniport. Bij RST werken 35 BBL-ers, die vier dagen werken en één dag naar school gaan. Deze collega's zouden in de ogen van sommige collega's plaats moeten maken voor de collega's van Uniport.

De bedrijven buiten schot houden?

Veel collega's hebben een buitengewone hekel aan de PvdA omdat de PvdA pretendeerde een arbeiderspartij te zijn, maar in feite steeds bezig was om de armoede 'eerlijk' onder de armen te verdelen, terwijl ze de rijken en de grote bedrijven buiten schot hield.

Is dit niet precies hetzelfde? Er wordt gedaan of het ontslag van de BBL-ers eerlijk is, maar in feite wordt de ene collega opgeofferd om de andere te redden. En zo wordt Steinweg en worden de andere havenbedrijven buiten schot gehouden.

Collega's offeren is de nederlaag organiseren

Het idee dat 35 BBL-ers geofferd moeten worden kan nooit de basis van strijdbaar vakbondswerk zijn. De kern van het vakbondswerk is dat je in je eentje tegenover de baas niet veel kan klaar spelen, maar dat er samen heel veel te bereiken is. Samen betekent: ook met en voor de BBL-ers, ook met en voor de jeugd, ook met en voor de collega's met een tijdelijke baan. Collega's offeren is de eenheid offeren, de eenheid offeren is de nederlaag organiseren.

Uniport een zaak van heel de haven maken

C. Steinweg Handelsveem wil Uniport sluiten, daarmee zouden 200 banen worden geschrapt. In eerste instantie wilde Steinweg 50 mensen een baan aanbieden en de rest ontslaan.

Na enige druk is Steinweg bereid een kleine 50 ouderen een ouderenregeling aan te bieden. En misschien kunnen tien collega's naar een bedrijf dat personeel uitleent aan RST.

Banen in plaats van oprotpremies

Voor ongeveer de helft zou dan ontslag restereren. In de onderhandelingen over het sociaal plan lijkt het vooral te gaan om hoeveel geld de ontslagen collega's mee krijgen. Steinweg biedt 1,6 keer de transitievergoeding, de bond eist 1,8 keer de kantontrechtersformule. Een treurig schouwspel.

Wat heb je aan die bedragen als de WW-uitkering na twee jaar stopt? Waar ga je verdienen wat je in de haven verdiende? Wat als de bijstand zegt: eerst je huis opeten en die oprotpremie willen we ook hebben? Welke toekomst hebben jongeren als er steeds meer banen verdwijnen?

Als het een zaak van alle havenarbeiders wordt, is er veel mogelijk

Natuurlijk zijn er andere oplossingen mogelijk. Andere oplossingen zijn mogelijk als de zaak van Uniport een zaak van alle havenarbeiders wordt. Als alle havenarbeiders zeggen: geen ontslagen, nu niet bij Uniport en straks niet bij andere bedrijven. Bij APMTR is de zaak ook niet rond, bij EMO dreigen ook banen te verdwijnen als de kolen verdwijnen en ga zo maar door. Afdwingen dat er geen ontslagen vallen en dat er banen blijven voor de jeugd kan alleen als het een zaak van de hele haven wordt. De keus is heel simpel: het is één voor één toegeven of samen sterk. De eisen zouden kunnen zijn:

- **Arbeidstijdverkortung op kosten van de bedrijven: zes-ploegendienst, verlaging van de uittredingsleeftijd, vierdaagse werkweek!**
- **Mensen mee met de lading!**
- **Banen voor de collega's van Uniport bij Steinweg en de andere havenbedrijven!**

Als het een zaak van de hele haven wordt gemaakt dan kunnen deze eisen stuk voor stuk worden afgedwongen.

Chili - havenarbeiders steunen **volksverzet**

Op 25 en 26 november lagen 24 havens in Chili stil. Daarmee trefen de havenarbeiders de heersende klasse hard, want de Chileense economie is sterk afhankelijk van de export van de dure metalen koper en lithium en van fruit en vruchten zoals bosbessen, kersen en druiven - waarvan het oogstseizoen is begonnen.

Deze tweedaagse staking is onderdeel van een meer dan zes weken durende protestbeweging in heel Chili.

Het begon op 7 oktober. Na een prijsverhoging van het openbaar vervoer in Santiago met vier procent weigerden scholieren te betalen voor de metro. Dit protest in de hoofdstad breidde zich snel uit tot demonstraties, stakingen en wegblokkades.

De regering kondigde de noodtoestand af en trad keihard op met de militaire politie. Binnen een maand waren er 23 doden en honderden gewonden. Meer dan 7000 mensen zijn gevangen gezet, van wie bijna 900 kinderen. Winkels en scholen sloten. Ook in andere Chileense steden werd gedemonstreerd.

Op 25 oktober eisten meer dan een miljoen demonstranten in heel Chili het aftreden van de president. Twee dagen later namen acht ministers hun ontslag. Op 13 november was er in Chili een grote nationale staking, ondanks de wettelijke beperkingen voor de vakbonden.

De Chileense economie groeit hard, maar het verschil tussen rijk en arm groeit harder. De neoliberale politiek werd na het aftreden van fascistische Pinochet in 1990 verder gezet. Door het privatiseren van het openbaar vervoer, onderwijs en gezondheidszorg is het leven voor velen onbetaalbaar geworden.

De helft van de arbeiders heeft een maandloon van 450 euro. Vandaar dat verhoging van een minimumloon geëist wordt en een minimumpensioen en betaalbare goede zorg, onderwijs en woningen, zodat de mensen zich niet in de schulden hoeven te steken.

De rechtse president Piñera heeft toegevingen gedaan, zoals het intrekken van de prijsverhoging en is afgetreden.

Maar nu het volk zijn kracht leert kennen, nemen ze geen genoegen meer met kruimels. Ze willen de hele politieke elite aan de kant zetten. Zij willen volledige vakbondsrechten. Zij eisen een nieuwe grondwet, geschreven door een breed samengestelde vergadering uit het volk.

Na tientallen jaren waarin de economie hard groeit en de rijken rijker worden door de armen te verarmen, komen alle onderdrukte groepen samen in actie. Zij zijn een voorbeeld voor andere landen waar ook jarenlang achteruitgang is voor de gewone mensen, zoals ook in Nederland. Goed dat het kapitalisme steeds meer verzet oproept en goed dat mensen beginnen te begrijpen dat een andere wereld nodig is, een andere grondwet en maatschappij, waarin niet de belangen van de bezittende klasse centraal staat, maar die van de werkende mensen.

**Kom naar de
vergadering
van de
Volle Lading**

**maandag
16 december
2019**

20.00 uur

**J. de Vouplein 99
Rotterdam**

Bij de Volle Lading kun je leren vechten tegen onrecht en tegen de oorzaak van het onrecht: het kapitalisme.

En gooi gerust wat geld als steun in de pot.

De Volle Lading draait zonder subsidie – want we willen onafhankelijk blijven.

Uitgangspunten van de Volle Lading

1. We maken ons met offensieve eisen sterk voor de belangen van de havenarbeiders en de jeugd die in de haven gaat werken.
2. We helpen de strijd voor die belangen te organiseren onder andere door de vier-wekelijkse uitgave van de Volle Lading.
3. We werken democratisch. Iedereen kan zijn inbreng hebben. Vrienden die de strijd van de havenarbeiders ondersteunen zijn welkom.
4. We ijveren voor vakbonden die strijdbaar en democratisch voor de belangen van de werkers opkomen.
5. We zijn onafhankelijk, ook financieel. We accepteren alleen financiële bijdragen als ze zonder voorwaarden worden gegeven.
6. We staan open voor gedachten over een andere maatschappij zonder uitbuiting en onderdrukking van de werkende mensen - dat geeft richting aan onze strijd.
7. We werken aan de versterking van de internationale solidariteit van de havenarbeiders.

www.vollelading.nl

Wie De Volle Lading
iedere vier weken
gratis per
e-mail wil ontvangen:
mail dit verzoek naar
**info@
vollelading.nl**

De Volle Lading is een
uitgave van De Volle La-
dinggroep - van collega's
voor collega's in de haven.

info@vollelading.nl
Telefoon: **06-42492000**
06-40393842

Steun: NL54INGB0004428359 o.v.v. 'DVL'